

jaargang 83

nr. 2-2015

ONDER ONS

FRATERS VAN
UTRECHT

ONDER ONS

Dit tijdschrift wordt viermaal per jaar toegezonden aan familie, vrienden en relaties van de Fraters van Utrecht. Een bijdrage ter bestrijding van de kosten wordt in dank aanvaard.

Adres redactie:

Schorteldoeksesteeg 1
3732 HS De Bilt
Tel.: 030 6955940
E-mail: redactieonderons@gmail.com

Hoofdreductie:

Frater Ton Oostveen
Schorteldoeksesteeg 1
3732 HS De Bilt
Tel.: 030 6955940

Redactieleden:

Frater Ben Hagemans
Frater Henk Huirne
Frater David Mullink
Fraterhuis St.-Jozef
Schorteldoeksesteeg 1
3732 HS De Bilt
Mevrouw Adri Vergeer
Stationsstraat 102
3511 EH Utrecht
Dhr. Roland Enthoven
Mgr. Van de Weteringstraat 9a
3581 EA Utrecht

Administratie:

Aanmelding nieuwe abonnees,
adreswijzigingen e.d.:
Frater Wim Janssen
Schorteldoeksesteeg 1
3732 HS De Bilt
Tel.: 030 6955940
Giro: NL70 INGB 0000 4254 63
t.n.v. Administratie Onder Ons

Ontwerp omslag en Illustraties:

Frater Angelico Fennis z.g.

Druk:

Drukkerij Gregorius B.V.
Ridderschapstraat 31-33
3512 CN Utrecht

INHOUD

Van de redactietafel	fr. Ton Oostveen	pag. 3
Zomerklanken	ft. Ton Oostveen	pag. 4
In gesprek met Theo de Groot	fr. David Mullink	pag. 5
Blokfluitconcert	mevr. Adri Vergeer	pag. 8
Dag van de verpleging	mevr. Adri Vergeer	pag. 9
Jubileum frater Ben Hagemans	mevr. Adri Vergeer	pag. 10
Jaar v/h Godgewijde leven 2	mevr. Adri Vergeer	pag. 12
Jubileum frater Isidorus Nieland	fr. David Mullink	pag. 14
Kort nieuws	fr. Wim Versteeg	pag. 16
Ons zijn voorgegaan:	fr. David Mullink	pag. 17
Mede-leven met PIN	mevr. Adri Vergeer	pag. 18
Bericht uit Lodwar	fr. Hans Wennekes	pag. 20
Kolommetje	Fleur	pag. 22
Financiële verantwoording	fr. Wim Jansen	pag. 23
De Merel	fr. Ton Oostveen	pag. 24

Een abonnement op 'Onder Ons' is gratis, maar het drukken en verzenden kost natuurlijk wel geld. Een vrijwillige bijdrage in de bestrijding van de kosten is dan ook van harte welkom! Bijdragen voor Ons Ons kunt u storten op gironummer: NL70 INGB 0000 4254 63 t.n.v. Administratie Onder Ons o.v.v. 'bijdrage Onder Ons'.

VAN DE REDACTIETAFEL

In dit zomernummer hebben wij weer een aantal lezenswaardige artikelen voor u in petto. Want naast onze vaste rubrieken, is er ook nu het nodige nieuws te melden. Zo is het in de maand augustus weer tijd om onze jubilarissen in het zonnetje te zetten. Dit jaar zijn dit drie fraters: Frater Isidorus Nieland, frater Ben Hagemans en frater Henk Huirne. Voor frater Isidorus en frater Ben is dit hun 70-jarig kloosterfeest. Een respectabel aantal jaren waar het nodige over te vertellen valt. Frater Henk viert zijn 60-jarig kloosterfeest. Ook niet mis te verstaan. Wij vieren tevens het 50-jarig priesterfeest van pastor Anton Vernooij. Al jarenlang is hij vaste voorganger in het Fraterhuis Sint-Jozef. Anton stelt het op prijs om dit feest ook met ons fraters te vieren. De platina jubilarissen komen in dit nummer het eerst aan het woord. In ons septembernummer is het de beurt aan de diamanten en gouden jubilarissen. Dertien augustus is de stichtingsdag van onze congregatie. Dit jaar bestaan wij al weer 142 jaar. Het is ook een uitstekende dag om dan onze jubilarissen in het zonnetje te zetten. U kunt er nu en in september alles over lezen. In ons vorige nummer schreef mevrouw Adri Vergeer een eerste artikel over het Godgewijde Leven. Dit naar aanleiding van het besluit van paus Franciscus om 2015 als het jaar van de religieuzen uit te roepen. Ook in dit nummer kunt u hierover lezen. Dat het begrip Godgewijde Leven veel breder kan worden verstaan, hopen wij in deze reeks van artikelen duidelijk

te krijgen.

Het Fraterhuis Sint-Jozef herbergt in deze tijd niet enkel fraters meer. De regelmatige lezer van Onder Ons is dit inmiddels wel bekend. Er zijn nu zes bewoners die geen frater zijn. Wij hebben u al kennis laten maken met enkelen van hen. Dit keer heeft frater David in de rubriek 'In gesprek met ...', een gesprek met pastor Theo de Groot. Theo is emeritus priester van het Aartsbisdom Utrecht. Zijn zus Maria en zwager Wim nemen tevens deel aan dit gesprek. Theo is nu enkele jaren huisgenoot van ons en hij vertelt over zijn veelbewogen maar ook zeer gevarieerde leven. Omdat de vele scholen en het jeugdwerk van de fraters in Nederland geheel overgedragen zijn aan schoolbesturen en stichtingen, kennen wij als religieuzen wegen om projecten die om hulp vragen te ondersteunen. Wij doen dat via de Commissie PIN. Ik wist van haar bestaan, maar dat het werk zo uitgebreid en zo veelzijdig is, was mij echter niet bekend. Een artikel hierover in dit nummer zal ook u de ogen openen.

Door het jaar heen hebben de fraters in De Bilt regelmatig bezoek

van een koor of een muziekgroep. Zo mochten wij dit jaar een Salon-orkest, een Vrijetijdsorkest en een Blokfluitensemble begroeten. Over het optreden van deze laatste groep is een kort verslagje gemaakt. Het betreft de blokfluitgroep 'Les Barricades'. Zij spelen op consortfluiten, kopieën van instrumenten uit de renaissance-tijd. Hun assortiment alleen al was de moeite waard.

In de berichten uit Lodwar, Kenia, maakt u deze keer kennis met twee jongeren van het Nadirkonyen Centrum. Zij vertellen hun verhaal en dat geeft een goede inkijk in hun leven. Dat dit dankzij de hulp van het centrum totaal veranderd is, laten zij graag horen.

Fleur kijkt dit keer in haar kolommetje naar een verschijnsel dat zich tegenwoordig veelvuldig voordoet: 'Angst'. Er blijkt echter ook licht aan de horizon met een gezonde dosis hoop. Het lied van John Lennon 'Imagine' gaf haar hiervoor de inspiratie.

De gedichten zijn dit keer geheel gewijd aan de zomer. Het gedicht 'Zomerklanken' en 'de Merel' laten ons dat in alle toonaarden horen. Rest mij nog u mede namens de redactie een hele fijne zomer toe te wensen, met een zonnige vakantie en veel leesplezier.

frater Ton Oostveen

Zomerklanken

*We zijn weer aan vakantie toe,
de zomer kan beginnen.
Flaneren op de Boulevard,
met ijs en suikerspinnen.*

*Een kloeke duik in 't zilte nat,
of luieren op het strand,
en 's avonds heerlijk op 't terras,
soms lichtelijk verbrand.*

*Muziek klinkt vaag vanuit de stad,
dat zijn de zomerfeesten.
Ook kermis geeft weer veel plezier,
aan kinderen nog het meeste.*

*Maar klinkt het orgel in de straat,
vergeet ik heel de rest.
Het liefst hoor ik 'The Second Walz',
dat is zomer op zijn best.*

Frater Ton Oostveen

IN GESPREK MET PASTOR THEO DE GROOT PRIESTER UIT HET AARTSBISDOM UTRECHT, GEWIJD OP 22 JULI 1956

Volgend jaar juli zal pastor Theo de Groot zijn 60-jarig priesterjubiläum vieren in de fratergemeenschap te De Bilt, waar hij sinds zijn ziekte en revalidatie in 2011 naartoe verhuisd is. Wij praten met Theo, met Maria en Wim, zijn zus en zwager, op een mooie morgen in mei. Theo heeft een bewogen leven achter de rug en kreeg sinds 2009 het een en ander te verwerken. Net als je denkt dat je het wat rustiger aan kunt gaan doen, komen er gezondheidsproblemen op je pad.

Voorgeschiedenis

Op 25 december 1930, dus op Kerstmis, kwam hij op de wereld in het mooie plaatsje Vleuten, onder de rook van Utrecht. Zijn ouders hadden een tuindersbedrijf en er moest hard gewerkt worden om het financieel rond te krijgen.

Zijn ouders waren gelovige katholieke mensen, die het goed deden in de plaatselijke kerkgemeenschap. Zij baden iedere avond, dat hun gezin gezegend zou mogen worden met een kind dat priester of religieus zou worden. Deze ouderwens, die bij veel katholieke gezinnen in de twintiger en dertiger jaren leefde, was ook bij de familie De Groot aanwezig. Theo werd inderdaad priester en zijn zus Annie werd kloosterzuster.

Toen Theo eens met het biechten bij de kapelaan kenbaar maakte, dat hij priester wilde worden, werd dit met de ouders besproken. Zij waren overdonderd en zeiden niet veel, maar waren zichtbaar blij en trots dat Theo deze stap wilde zetten.

Men had in Vleuten dit niet helemaal verwacht, omdat Theo nogal een wildebras was, niet bang voor een beetje lawaai of onrust. Maar Theo leefde zijn eigen leven in een goede en beschutte omgeving en wilde zo zijn eigen weg gaan bepalen.

Scholing en start als priester

Met 12 jaar ging Theo naar het Klein Seminarie, waarna zonder problemen zijn overgang naar het Groot Seminarie volgde. Hij studeerde makkelijk en zonder doublures voltooide Theo zijn priesterstudie.

Theo werd op 22 juli 1956 tot priester gewijd. Het was echt een feest voor zijn hele familie, voor de hele parochie, en eigenlijk voor het hele dorp, getuige de vele bruidsmisjes en de 'optocht' door het uitbundig

versierde dorp. Ook Theo's jongere zusje werd ingeschakeld. Zij moest een groot bord dragen, dat bijna te zwaar voor haar was.

Als eerste standplaats kreeg de jonge kapelaan Haaksbergen. In een toen nog rustig klein plaatsje in Twente, zette Theo zijn eerste schreden op het pad van zijn priesterloopbaan. Het pastorale werk lag Theo goed. Hij was begaan met mensen. Al na een jaar kreeg hij zijn tweede benoeming als kapelaan in Hoogland, onder de rook van Amersfoort. Hier verbleef hij twee jaar, waarna een langere periode van vijf jaar zich aandien- de in de parochie van Zeist. Daar werkte Theo onder pastoor Overmaat, die de parochie met strenge hand leidde. Het was niet altijd gemakkelijk voor Theo, ook al

Wim, Maria en Theo

omdat hij langzamerhand een goede naam in de parochie had opgebouwd en toch niet op zijn waarde werd beoordeeld. Hij bleef onder Overmaat de jonge kapeiaan, die naar hem moest luisteren. Soms leidde dit tot problemen. Maar Theo zette door en kreeg daardoor wel een strenge en gedegen ondergrond mee.

De jaren zestig tot negentig

Na die vijf jaar in Zeist kreeg Theo de opdracht om in Amsterdam op de sociale academie te studeren. Deze studie ging hem heel goed af. De sociale aspecten in het leven waren altijd al een bron van interesse voor hem geweest. Hij maakte zijn studie hier af en begon met pastorale arbeid in meerdere Utrechtse parochies.

Het jaar 1967 werd voor Theo de Groot en zijn familie een rampjaar. Kort nadat zijn vader is gestorven, kwam zijn broer Fons, een groot talent als motorracer, bij een training dodelijk ten val. Zijn verloofde was bij hem toen dit gebeurde. Hij was zesentwintig jaar en de hele familie heeft daaronder zeer geleden.

Maar het leven gaat door.

In Utrecht Hoograven vond Theo, in een prachtige nieuwe kerk, een nieuwe taak bij pastoor Savenije, en bij Bets: een heel aardige pastoor en een lieve huishoudster. Hij heeft daar les gegeven op scholen en is in dienst geweest als aalmoezenier.

Begin jaren '70 kreeg Theo een aanstelling in Soest, waar hij in 1981 zijn zilveren priesterjubileum vierde. Een paar jaar daarna kwam het werk van Theo in Utrecht Overvecht te liggen, waar hij heel wat jaren zou blijven. In 2004 fuseerden daar door teruglopend kerkbe-

zoek de Emmaüskerk, de Heilige Geestkerk en de Blijde Boodschapkerk tot de Sint-Rafaëlparochie. De Blijde Boodschap en de Emmaus werden gesloten en de Heilige Geestkerk heette voortaan Sint-Rafaëlkerk. De naam Rafaël was een voorstel van pastor Theo, omdat hij deze engel uit de bijbel kende als de begeleider van Tobit, als diens hulp op een moeilijke, bewogen tocht, zoals ook de fusie werd beleefd. Zijn gouden jubileum zou Theo in 2006 in deze Rafaëlkerk vieren.

Zijn betrokkenheid met de geestelijke zaken in Overvecht brachten Theo in contact met mensen van andere kerken. De oecumene kreeg voor hem gestalte. Samen met dominees, voorgangers, priesters en pastorale medewerkers begon men vieringen te organiseren, waar de kerkgangers erg gelukkig mee waren. Zo werd de periode van na het Rijke Roomse Leven in de kerk op een nieuwe manier ingevuld. Dit was een manier van kerk-zijn, die niet door de katholieke kerk zo duidelijk werd gesteund. Maar de gelovigen van de Overvechtse kerken konden daar wel hun geloof op een eigen(tijdse) manier belijden en uitdragen.

Zo kreeg pastor Theo nauw contact met dominee Cees van Steenis, die als pastor verbonden was aan de Johanneskerk op Overvecht. In deze kerk waren de gezamenlijke vieringen van gereformeerden, hervormden én katholieken. Theo vierde zijn 40-jarig priesterjubileum in de Johanneskerk, oecumenisch met Cees van Steenis. Zijn band met deze dominee en met de gemeenschap daar is gebleven tot op de dag van vandaag.

Samenwerking pastor en dominee

Pastor Theo de Groot en dominee Cees van Steenis zorgden samen voor heel wat oecumenische vieringen in de regio. Aan Cees van Steenis vroeg ik dan ook iets te schrijven over zijn vriend en collega. Hij ging hier graag op in en vertelt:

“Theo de Groot, oecumenisch collega in Johannes/Emmaus Utereg-Overvecht; een (rooms)katholiek in wie geen bedrog schuilt...

In de beginjaren '90 van de vorige eeuw leerde ik Theo kennen. Hij was pastor/priester in de Emmausparochie, acht mei-achtig, ik protestants dominee, afkomstig uit de EUG/oecumenische studentengemeente Janskerk, en had de overstap gewaagd naar de Johanneskerk.

Het klikte en door de jaren heen kwamen we steeds nader tot elkaar: hij een tuinderszoon uit Alendorp, een klein stukje van Vleuten, met diverse Mechelse herdershonden, die Oleanders stekte en eigen wijn maakte... Hij schreef zijn overwegingen/meditaties met ballpoint zoals ik, met veel doorhalingen en invoegsels...

In die tijd surfte hij ook bij Harderwijk en reed op zijn eenvoudige

fiets door de wijk; ietwat verstrooid bleef hij, maar wel reden om de Eeuwige te danken daarvoor bij zijn 40-jarig priesterjubileum...niet met ieders instemming, want als zo van de nood een deugd gemaakt wordt... Later gingen wij biljarten in het Stichtse, vlakbij de Kazenrij in de Twijnstraat, gerund door dopelingen! Toen zijn keu alle richtingen uitwaaierde, deden wij het op een veilige plek, in het fraterhuis...

Aan Theo dank ik mijn witte toga, ambachtelijk 'gesneden' in de Slangenburger; ik bedoel, daarvoor was ik een voorganger in het 'manchester' c.q. ribbelbroek en coltrui; maar op de nieuwe vierplek was men een toga gewend, vooruit dan maar.

Via Theo leerde ik omgaan met wijwater(kwast) in de Paasnacht en wierook bij allerlei gelegenheden. Met name de veertigdagentijd en paastijd waren leerzaam voor mij als protestant: met Aswoensdag stonden wij broederlijk naast elkaar: “Delf mijn gezicht op maak mij mooi” naast “Stof ben je en...”

Op Witte Donderdag een sedermaaltijd met royaal wijn, op goede vrijdag de devotie van de staties, en in de paasnacht nagels in de nieuwe paaskaars en die gedompeld in het doopvont... Onvergetelijk en onvergankelijk... Dankjewel broeder, ook voor alle oecumenische vieringen: Theo de preek, ik brood en wijn en omgekeerd... voor de ene gelovige waren wij als het ware verwisselbaar en voor een ander bleef het verschil... en nog weer een ander zag/ziet helemaal geen (kerkhistorisch/dogmatisch) verschil, maar is blij dat het zo kan! Al met al zijn eucharistie en 'brood en wijn' ook 'anders' in ieder geval qua emotie... wij probeerden onze gemeenschappelijkheid uit te drukken door zgn.

‘Oecumeentjes’ te dopen in de bekers met wijn; als je die geproefd hebt smaakt het naar meer... misschien weet je dan niet het verschil tussen katostrant en proteliek...” Graag gedaan, dit stukje schrijven! Cees van Steenis, (die regelmatig binnenwipt bij jullie voor thee/koffie en een biljartje).

Ziekte en revalidatie

Op het einde van 2009 kreeg Theo een ernstige hersenbloeding. Na een herstelperiode in het verpleeghuis Rosendaal is hij daarna toch weer naar huis gegaan. Maar dit was van korte duur. In juni 2010 kreeg hij er een herseninfarct overheen. Weer werd het herstellen in Rosendaal en terugkeren naar huis. Maar na een paar maanden kwamen de insulpen, wat kleinere onregelmatigheden in het bloed die uitval bij hem veroorzaakten hetgeen doet denken aan een vorm van epilepsie. Dit herhaalde zich meerdere malen. Het was een moeilijke periode.

De laatste jaren moest hij een groot beroep op mensen doen vanwege zijn plotselinge ziekenhuisopnames, daar stond tegenover dat hij als regel, zijn hele leven al, bewonderenswaardig trouw was aan vriendschappen, soms ondanks flinke tegenwind.

In juni 2011 ging hij, aanvankelijk om te revalideren als tijdelijke bewoner naar het Fraterhuis St.-Jozef in De Bilt. In december 2011 kwam Theo definitief aan de Schorteldoeksesteeg te wonen. En zo deelt Theo de Groot sindsdien het leven met de fraters en inwoners van het St.-Jozefhuis. Een levensstijl, met veel vaste regels en gewoonten, waar hij wel aan moest wennen. De regelmaat, de zorg, het samen gemeenschap vormend, zijn

de ingrediënten van deze leefgemeenschap. Samen oud worden, onze eigenheid mogen en kunnen bewaren, samen geestelijke vieringen houden, gezamenlijk eten en drinken en de spirituele en geestelijke inspiratie bij elkaar opdoen. Maar...de lichamelijke achteruitgang blijft doorgaan. De uitval en insulpen blijven nog beperkt en zijn nog steeds onder controle.

Zo kan Theo genieten van de mooie plaats aan de Schorteldoeksesteeg, van het prachtige natuurgebied, en van de paarden bij de buurman, met wie Theo graag een praatje maakt. Als het even kan gaat hij naar de paardjes en brengt een koekje voor ze mee.

En zo hoopt Theo dat hij nog een aantal jaren met de fraters een leven mag leiden in dienst van elkaar en van God zijn Schepper, die hem 60 jaar geleden riep in Zijn wijngaard en waarvoor hij heel zijn leven heeft gegeven. Theo, hartelijk dank voor ons gesprek en ons samenzijn, ook met je zus en zwager, Maria en Wim. Het ga je goed in je leven.

Frater David Mullink

BLOKFLUITCONCERT

Op 26 mei kon in het Fraterhuis St.-Jozef 's middags genoten worden van een koffieconcert verzorgd door het blokfluitensemble Les Barricades. Het ensemble in zijn huidige bezetting bestaat uit Lizet Penson, Nico Tukker, Johannes Ravenhorst en Rutger Vahl. Het is een amateurensemble en dat betekent dat vooral gespeeld wordt in de huiskamer voor eigen genoegen. Een paar keer per jaar wordt opgetreden als er een aansprekend repertoire is. Dat is dan voor een klein publiek, in de huiskamer, een kleine zaal of in een kerkje met mooie akoestiek, zoals dit keer in de kapel van het fraterhuis.

Barricades-groep

Het repertoire bestaat uit muziek uit verschillende perioden, zoals renaissance, barok en moderne tijd. Men beschikt daarvoor over een uitgebreide collectie blokfluiten die het mogelijk maakt om de muziek eigentijds te laten klinken. Zo wordt de renaissancemuziek

Barricades-fluiten

gespeeld op consortfluiten, fluiten uit één familie, gebouwd door de Nederlandse blokfluitbouwer Peter van der Poel, naar het voorbeeld van de Schnitzer-familie, blokfluitbouwers uit de 16de eeuw. De barokmuziek wordt gespeeld op

barokfluiten die meer geschikt zijn voor de instrumentale muziek uit die periode en een groter bereik hebben.

Voor het concert van 26 mei werd voornamelijk voor liederen uit de periode van de renaissance en de barok gekozen. In de 16de eeuw komt de polyfone muziek met zijn contrapunt in Europa tot bloei om met Bach haar absolute hoogtepunt te bereiken. De religieuze meerstemmige muziek kent missen, motetten en psalmen ten behoeve van de eredienst, maar in die tijd zijn er ook talloze volkswijsjes die werden gezongen op feesten of gewoon tijdens het leven van alle dag. Veel componisten lieten zich hierdoor inspireren en namen een volkslied of volksdeun als uitgangspunt. Het repertoire van *Les Barricades* bevat voor de pauze zowel religieuze als op volksmuziek gebaseerde liederen uit de renaissance

van onder andere Palestrina en Frescobaldi, Byrd, Dowland en Sweelinck. Na de pauze is er muziek uit de tijd van de hoogbarok van Bach en Telemann. Speciaal ter nagedachtenis aan frater Jan Smit die op 23 mei overleed, wordt besloten met 'Come holy Ghost, eternal God', een Engelse versie van het Veni Creator Spiritus.

Het was een geslaagde middag. De fluiten klonken prachtig in de kapel en de toeschouwers en toehoorders hebben met grote belangstelling gekeken naar de vele bijzondere instrumenten en met bewondering geluisterd naar de muziek, die zo mooi, met enthousiasme en vol overgave ten gehore gebracht werd.

Eer en dank aan *Les Barricades*.

Adri Vergeer

DAG VAN DE VERPLEGING MET TUINFAIR

Op 12 mei, de verjaardag van Florence Nightingale (1820-1910), is het de Internationale Dag van de Verpleging. Over de hele wereld is er op deze dag bijzondere aandacht voor de bijdrage van verpleegkundigen en verzorgenden aan de gezondheidszorg.

In het Fraterhuis St.-Jozef werd die dag 's morgens het verplegend personeel dan ook in het zonnetje gezet. De heer Harm Hoekstra, directeur van Stichting De Bilthuyzen en directe werkgever van het personeel in het fraterhuis, sprak zijn waardering uit voor al het werk dat door de medewerkers in de fratergemeenschap wordt verzet.

Er was koffie met wat lekkers en het was heel gezellig.

Het was goed om op een dag als deze op zo'n feestelijke manier de mensen eens extra te bedanken die met volle inzet werken voor de fratergemeenschap.

's Middags lieten vooral het huishoudelijk personeel en de vrijwilligers zich bepaald niet onbetuigd. Zij hadden een zogeheten tuinfair ingericht. Plantjes en bloemen waren er te kust en te keur buiten op het terras uitgesteld. Indien gewenst werden gekochte planten ter plekke in grotere bloembakken opgepot. De opbrengst van dit alles komt ten goede aan de slachtoffers van de aardbevingen in Nepal.

Er waren ook wat snuisterijen in de aanbieding, waaronder fel gekleurde overhemden, en de opbrengst daarvan gaat naar de schoolkinderen van Larantuka in Indonesië.

Bovendien was er koffie en thee, werden er poffertjes gebakken en werden alle aanwezigen op overheerlijke en supergezonde bowl getrakteerd. Koks en bediening lieten zich echt van hun beste kant zien.

Al met al een geslaagde dag! Lof en dank aan alle medewerkers.

Adri Vergeer

FRATER BEN HAGEMANS 70 JAAR FRATER VAN UTRECHT

Op 14 augustus 2015 is het 70 jaar geleden dat frater Arnulfus werd ingekleed als frater van Utrecht. We hebben het dan over de man die we tegenwoordig kennen onder zijn burgernaam Ben Hagemans en die dus eerdaags zijn platina kloosterjubileum viert. Een goede reden om met hem in gesprek te gaan.

Op 4 juni 1927 – inmiddels al een respectabele 88 jaar geleden – werd Ben Hagemans geboren in Groesbeek, een schitterend dorp zo'n 10 kilometer ten zuidoosten van Nijmegen en vlakbij de Duitse grens. Met één broer groeide hij op in een goed katholiek milieu. Het was dan ook niet verwonderlijk dat het gezin geabonneerd was op het Weekblaadje voor de Roomsche Jeugd. Op een goede dag zag Ben daarin een advertentie; je kon een boekje aanvragen in Zeist. Hij heeft dat gedaan en vond het boekje dusdanig interessant dat hij er later nog een aanvraag. Ja en dat wekte de nieuwsgierigheid van de Fraters van Utrecht. Het duurde dan ook niet lang of er kwam een voorstel vanuit Zeist voor een bezoekje en frater Arnoldus Peet, prefect van het juvenaat, kwam vervolgens op visite. Dit was de aanzet tot Bens aanmelding voor de opleiding tot frater in Zeist. Twaalf jaar was hij toen hij Groesbeek verliet en intern bij het juvenaat kwam. Hij doorliep daar met goed gevolg de ulo en de kweekschool. Die laatste ging trouwens niet helemaal zonder horten en stoten. Allereerst brak de Tweede Wereldoorlog uit en de

Duitsers vorderden de gebouwen in Zeist. Eerst gedeeltelijk maar in 1942 werden zij geheel geconfisqueerd. De ulo en kweekschool kwamen zonder onderdak te zitten. Er moest verhuisd worden en Ben moest mee. Op verschillende locaties werd nieuwe huisvesting gevonden, op de Ridderhofstad Lunenburg in Neerlangbroek en op het buitengoed Oud-Amelisweerd aan de Kromme Rijn tussen Utrecht en Bunnik. Het noviciaat vond een plek in kasteel De Heemstede te Houten. Het leegstaande kasteel was in armzalige staat, maar de fraters waren blij het te kunnen huren en deden er alles aan om het zo goed mogelijk bewoonbaar te maken.

Toen Ben intrad in de congregatie in 1945 had hij zijn opleiding aan de kweekschool pas half voltooid. Dat was echter geen bezwaar; hij had de juiste leeftijd om in te treden en rondde de laatste twee jaar kweekschool daarna af in Zeist, dat na de oorlog weer beschikbaar was.

Toen hij zijn akte had behaald,

kreeg frater Ben zijn eerste aanstelling als onderwijzer op de St.-Gregorius lagere school in Utrecht. Hij bleef daar enkele jaren, ging vervolgens naar de Damiaanschool aan de Rozenstraat in Zeist en een school voor voortgezet lager onderwijs in Amersfoort, op een brugschool zoals dat toen heette. Van daaruit werd het noorden des lands zijn werkterrein. Oude Pekela, Nieuwe Pekela, Winschoten, Groningen en Norg in Drenthe werden de plaatsen waar frater Ben woonde en werkte. Dat werk onderging trouwens wel een verandering. Na het behalen van zijn onderwijzersakte namelijk, gaf hij aanvankelijk alleen les in het lager onderwijs. Maar daarnaast studeerde frater Ben Nederlands en doorliep hij de sociale academie, een opleiding die hem deed belanden in het maatschappelijk werk, dat hij met veel liefde en voldoening tot aan zijn pensioen en zelfs daarna nog bleef doen.

In de loop der jaren ontdekte hij bovendien nog een andere kant van zichzelf, te weten zijn aanleg en liefde voor toneel. Als onderwijzer begon hij er al mee de kinderen naast de lessen op school te laten toneelspelen. Hij was daarbij hun regisseur. Daar bleef het echter niet bij. Hij werd op een gegeven moment zelfs gevraagd rollen te spelen bij een professioneel gezelschap als het Noord Nederlands Toneel. Enthousiast vertelt hij over de rol die hij daar speelde als de vader van Don Juan, een stuk van Molière. En al vroeg men zich in fraterland wel even af of dat wel

Ben in de rol van Nostradamus

kon, zo'n schelmenstuk met nog vrouwen erbij ook, voor Ben was het geen probleem en daar legde iedereen zich toen maar bij neer. Later heeft hij in Arnhem bij Theater Het Hof een flink aantal stukken gespeeld. Zijn laatste grote optreden was een rol in De Kaukasische Krijtkring, een stuk dat in 2013 ten tonele gebracht werd op initiatief van de Stichting Cultuur Zeist bij gelegenheid van 300 jaar Vrede van Utrecht.

Zijn jeugdwerk staat frater Ben ook nog levendig voor de geest, speciaal het werk in buurt- en clubhuizen in het noorden. In Oude Pekela heeft hij zelfs beroepsmatig een periode geheel zelfstandig een buurthuis gerund met de ludieke naam 'De Brommelhörn', vanwege de vele bramen die rondom het huis te vinden waren.

Na zijn pensionering heeft frater Ben nog een aantal jaren in Zutphen gewoond, in een kleine groep samen met de fraters Ton Oostveen

en Simon van Brakel. Ben werkte daar mee aan de activiteiten van 'Het Brede dak', een project van de fraters dat mensen in moeilijkheden een dak boven het hoofd gaf, een steuntje in de rug en vaste grond onder de voeten. Vanuit zijn opleiding voor maatschappelijk werk zette hij zich intensief in voor de hulp aan psychiatrische patiënten, vooral aan patiënten die zelfstandig woonden; moeilijk, maar dankbaar werk.

Ook werkte hij mee aan de maandelijke open maaltijd voor alleenstaanden en oudere echtparen in het Parochiecentrum Mariaschool en met zijn ruime ervaring en een goed gevoel voor liturgie gaf hij tevens een belangrijke impuls aan het dagelijks avondgebed in de benedenruimte van de Emmanuelkerk.

Dan zijn er nog twee plaatsen onvermeld gebleven: het St.-Eusebiushuis in Arnhem, waar frater Ben de nodige tijd woonde en zijn huidige stek in het Fraterhuis St.-Jozef. Zijn intrek in De Bilt is heel vanzelfsprekend gegaan, zegt hij: "Het huis waar ik woonde werd opgeheven en ik voel me hier nu thuis."

Terugkijkend – en dat doe je bij een jubileum als dit – zegt frater Ben dat hij zich eigenlijk in zijn onderwijsperiode nooit helemaal op zijn plaats voelde en dat hij meer voldoening vond in alles wat hij daarnaast en daarna heeft kunnen doen. Het toneel speelde een grote rol in zijn leven, het jeugdwerk deed hij met veel plezier en het maatschappelijk werk bracht hem tal van waardevolle contacten met mensen van allerlei pluimage. Op een kastje in zijn kamer, zijn 'huisaltaartje' zoals hij het noemt, prijken diverse voorwerpen waar-

aan hij gehecht is. Een foto van zijn inmiddels overleden broer met diens vrouw, een Mariabeeld, kaarsen en een briefje. Een beeldje van Marieke van Nimwegen herinnert hem aan Groesbeek, want hij blijft gehecht aan zijn afkomst en is en blijft een Groesbeker. Ik kan nog steeds iedereen in volwaardig Groesbeeks te woord staan, zegt hij, en soms geloof ik dat het heel goed mogelijk is dat Marieke uit Groesbeek komt in plaats van uit Nijmegen.

De situatie van dit moment laat hier en daar wat te wensen over, in die zin dat zijn gehoor het behoorlijk laat afweten en zijn geheugen hem af en toe in de steek laat. Hij heeft daar moeite mee. Hij zou meer willen doen, maar beseft dat dit niet kan. Van de andere kant ga ik ook niet om baantjes bedelen, zegt hij, want ik zou niet willen dat ze bijvoorbeeld een verzoek van mij om een rol bij het toneel uit mededogen zouden inwilligen.

Ten slotte zegt frater Ben desgevraagd dat, al is hij dan niet helemaal tevreden, hij toch veel dierbare herinneringen heeft en hoopt de komende jaren zowel lichamelijk als geestelijk nog een goede tijd te kunnen beleven. Belangrijk daarbij zijn voor hem bewegingsvrijheid, relaties en vooral geen medelijden. Beste frater Ben, dat wensen we je van harte toe met dank voor alles wat je deed en met hartelijke felicitaties met je platina jubileum. Dankjewel voor het gesprek dat ons een inkijkje gaf in je leven.

Adri Vergeer

JAAR VAN HET GODGEWIJDE LEVEN DEEL II

Het door paus Franciscus uitgeroepen thema voor 2015, het jaar van het Godgewijde Leven, willen we ook in deze Onder Ons aandacht geven. In deel I noemden we al de brief die de paus schreef aan de religieuzen. Maar veel passages daarin kunnen ook wij – niet-kloosterlingen – ons beslist aantrekken:

“Naast een dankbare herinnering aan alle goeds dat in de historie gestalte kreeg. roept dit jaar ons ook op om de tegenwoordige tijd met passie te beleven. De dankbare herinnering aan het verleden stuwt ons, aandachtig luisterend naar wat de Geest vandaag tot de Kerk zegt, om altijd op een nog intensere manier, de opbouwende aspecten van ons godgewijd leven te actualiseren.

Dit jaar moeten wij ons de volgende vragen stellen.

Laten wij ons oproepen door het Evangelie? Is het Evangelie waarlijk het “vademecum” voor ons leven van elke dag en voor de keuzes die wij moeten doen? Dit is veeleisend en het vraagt om een radicale en oprechte beleving. Lezen volstaat niet, mediteren volstaat niet. Jezus vraagt van ons actie. Wij moeten zijn woorden beleven. Zorg ervoor de moed op te brengen dáár aanwezig te zijn waar verschillen en spanningen heersen en wees een zichtbaar teken van de Geest die in de harten de passie instort opdat allen één zouden zijn (fr. Joh. 17,21).

In een maatschappij, die zich ostensief richt op de cultus van de efficiëntie, het overdreven bezorgd

zijn om de gezondheid en het naja-gen van succes; in een maatschappij die de armen marginaliseert en de ‘mislukkelingen’ uitsluit, kunnen wij met ons leven getuigen over de waarheid van de Schrift.”

Met die gedachten zijn we het allemaal zonder meer eens. Maar dan.

Dan horen en zien we duizenden vluchtelingen die door mensenhandelaars voor enorme bedragen op gammele boten gezet worden om via de Middellandse Zee naar Europa te willen. Ze komen uit Syrië, Somalië, Eritrea, Libië enzovoort. Om mensen in landen als Syrië ervan te overtuigen om mee te varen naar Europa, gebruiken mensensmokkelaars als marketing-machine op Facebook afbeeldingen van de meest luxueuze cruiseschepen om de vluchtelingen ervan te overtuigen dat ze op een geweldig jacht terecht komen, terwijl dit in de werkelijkheid vaak levensgevaarlijke, overvolle bootjes zijn.

Mensensmokkelaars verdienen zo miljoenen, maar veel te veel vluchtelingen komen om; ze verdrinken als de boten omslaan en zinken en

halen Europa dus niet eens.

Maar er is meer.

De Keniaanse regering wil binnen drie maanden het Vluchtelingenkamp Dadaab sluiten waar op 50 vierkante kilometer, midden in de onherbergzame woestijn op 100 kilometer van de Somalische grens ten minste 350.000 mensen leven. Dadaab is een enorm niemandsland. Een fors stuk Somalië in Kenia waarvan de bewoners geen kant op kunnen. In Kenia zijn ze niet welkom en een terugkeer naar Somalië is ook geen optie.

Zij krijgen er hulp van een heel leger organisaties, onder leiding van de UNHCR, de vluchtelingenorganisatie van de VN. Iedereen ligt aan het infuus van de internationale hulporganisaties. “Zonder hen hebben we geen eten,” zegt men.

Veel kampbewoners denken erover in het geval van sluiting naar Noord-Afrika te trekken. Voor de oversteek naar Europa. De drukte op de Middellandse Zee is in dat geval nog lang niet over.

Paus Franciscus heeft tijdens een zondagse mis de internationale gemeenschap opgeroepen snel

actie te ondernemen om nieuwe rampen met vluchtelingen te voorkomen. “Dit zijn mannen en vrouwen zoals wij, broeders die een beter leven willen. Ze hebben honger, zijn gewond, uitgebuit en slachtoffer van oorlogen”, zei Franciscus tegen tienduizenden toehoorders op het Sint-Pietersplein in Vaticaanstad.

Mijn gedachten maken in dit verband een sprongetje naar Palmpaden en de intocht van Jezus in Jeruzalem.

Op de drempel van het paasfeest wordt herdacht dat Jezus, gezeten op een jonge ezel, zegevierend door een jubelende menigte werd onthaald. Hij vervulde op die dag wat in het Oude Testament wordt voorspeld: “Jubel, dochter van Sion, juich dochter van Jeruzalem! Zie, uw koning komt naar u toe, hij is rechtvaardig en zegevierend; hij is nederig, hij rijdt op een ezel, op een veulen, een jong van een ezelin” (Zacharia 9,9).

De mensen bedekten de weg voor

hem onder meer met de takken van palmbomen en ze riepen “Hosanna voor de Zoon van David! Gezegend hij die komt in de naam van de Heer. Hosanna in den hoge!”

Nu kan ik er nooit zo goed tegen als ik woorden niet begrijp en ik heb er dan ook een gewoonte van gemaakt ze in dergelijke gevallen op te zoeken.

Als vroeger mijn zoontjes thuiskwamen en vloeken of schuttingwoorden bezigden, dan vroeg ik ze altijd wat die betekenden. In negen van de tien gevallen wisten ze dat niet; ze hadden ze gewoon gehoord en praatten ze stoer na. Na enige uitleg was het vaak rap over!

Ook “Hosanna in den hoge” heb ik opgezocht, want dat zeggen we heel wat keren in de kerk, ook op gewone zondagen bij het Sanctus/Heilig Heilig.

Maar wat zeg ik dan eigenlijk? Bij nader onderzoek bleek dat Hosanna komt van het Hebreeuwse

‘Hosha Na’, en dat betekent “Help toch”, “Red ons toch” en dat is nog eens iets anders dan hiephiephoera.

“In den hoge” staat voor “in de hemel” of Hij die in de hemel is, Heer in de hemel of simpelweg God.

Moet je je eens indenken dat alle geredde bootvluchtelingen Lampedusa binnenkomen en dan luidkeels “Hosanna” roepen. Dat is helemaal niet zo’n gekke gedachte dus. Want zelfs als ze blij zijn dat ze het ondanks alle ontberingen gehaald hebben, daarmee zijn ze er nog niet. Ze hebben hulp nodig!!

En dan krijgen wij de kans die te bieden. Via de politiek, de internationale zowel als de Nederlandse politiek, maar ook als het dichterbij komt: als het ons persoonlijk gaat raken in de portemonnee, als er een asielzoekerscentrum om de hoek komt of als die migranten straks op straat komen te staan omdat ze niet (kunnen) meewerken aan terugkeer naar hun land van herkomst.

Dan zijn wij aan de beurt. Kunnen we dat?

Op godgewijde wijze? We worden daar in ieder geval toe opgeroepen en laten we het proberen.

Adri Vergeer

PLATINA KLOOSTERJUBILEUM VAN FRATER ISIDORUS NIELAND

Al bijna 70 jaar kloosterling zijn in een actieve congregatie, waarbij activiteiten nog dagelijks door de jubilaris worden uitgevoerd, is toch wel iets bijzonders. Frater Isidorus Nieland, die dit jaar zijn platina kloosterjubiläum hoopt te vieren, maar ook zijn 88ste verjaardag, is nog niet van plan het rustiger aan te doen. Dit kan trouwens niet, er is nog zoveel te doen. Aangezien Dorus – zoals we hem graag noemen in de wandelgangen – zoveel capaciteiten bezit, is het niet verwonderlijk dat hij nog voor allerlei werkzaamheden wordt gevraagd. In mijn gesprek met frater Isidorus Nieland wil ik proberen enkele aspecten, belangrijke gebeurtenissen en activiteiten van hem uit zijn werkzaam leven, voor het voetlicht te plaatsen en te belichten.

Plaatsvervangend overste

Een van de werkzaamheden waarvoor hij een aantal jaren geleden werd gevraagd, was het vervangen van de overste. Oversteschap is een taak in een kloostergemeenschap die erg belangrijk is. Je moet er zijn als de mensen om je vragen. Ook een plaatsvervanger van de overste is belangrijk. Je moet soms beslissingen nemen, in overleg met de andere leiding in huis, er moeten voor de zieken soms regelingen getroffen worden. Kortom, je moet aanwezig zijn en aanspreekpunt zijn waar dit nodig is. Isidorus zegt: "Als ik een beslissing moet nemen, maak ik een briefje met kernwoorden en geef dit door aan de overste en/of de familie. Daarna kan er dan altijd nog over gepraat worden."

Muziek

Frater Isidorus besteedt graag tijd aan zijn hobby's: muziek maken, dwarsfluit spelen, naar muziek luisteren of op de computer het een en ander opzoeken. Zo luisterend naar de muzikale klanken in onze gang, denk ik dat frater Isidorus daar heel wat uurtjes aan besteedt.

Op de zondagmorgens speelt hij samen met onze organist Aad van Mil verschillende stukken van beroemde componisten zoals Bach, Beethoven en Mozart, maar ook van jongere componisten studeert hij stukken in, naar gelang hij vindt dat de muziek aanspreekt. Het gaat er volgens hem vooral om muziek te vinden die in de kapel uitgevoerd kan worden, want er moet toch wel een religieuze sfeer van uitgaan. Dat laatste is moeilijk, want veel religieuze muziek komt uit een zeker verleden en je weet niet of je je medebroeders daarmee altijd een dienst bewijst. Kun je bijvoorbeeld nog een hymne uit de Kleine Getijden van Onze Lieve Vrouw spelen terwijl diezelfde getijden, ofschoon ten dienste van de congregatie gecomponeerd, sinds het midden van de vorige

eeuw zijn weggezakt?

Maar frater Isidorus is niet alleen op muzikaal terrein actief. Hij is namelijk al jaren een van de koorzangers van het fraterkoor in onze kapel. Het aantal fraters dat hieraan deelneemt, bestond in het begin uit zes mensen. Hierna viel er eentje af vanwege leeftijd of overlijden en een tijdje later een tweede. Dit zette door totdat er nog maar twee overbleven. Toen was de tijd aangebroken om in overleg enkele mensen van de zondagvieringen te vragen om ondersteuning.

Dorus zoekt aan de hand van de koorinformatie de muziek uit, stelt de samenstelling van het geheel van de viering vast, overlegt met de leden van het koor of ze hiermee akkoord kunnen gaan, en gaat samen met het nieuwe koor repeteren op de vrijdagavonden. Hier stuit je op de moeilijkheid, dat de keuze van de liederen voor onze groep beperkt is. De nummers van koorinformatie geven behoorlijk wat nieuwe mogelijkheden, maar door gebrek aan oefening met de gemeenschap zoals vroeger, zijn we langzaam wat achter gaan lopen. Bovendien moet je zoveel mogelijk putten uit de bundel Gezangen voor Liturgie en daarvan kennen we ook meerdere liederen niet. Het vinden van aangepaste liederen bij de kerngedachten uit evangelie en epistel is niet eenvoudig. Isidorus is nu bezig met het zoeken naar geschikte liederen bij de Bijbelteksten die in de liturgie veel voorkomen (achter in de GvL-bundel staat een soort overzicht van

Bijbelteksten met daarachter een lied dat er betrekking op heeft). Maar naast de reguliere zondagen zijn er ook altijd feestdagen, jubilea, kerkelijke gebeurtenissen die om een omlijsting vragen. En zo blijf je constant alert op wat er zoal moet gebeuren in de gemeenschap. Vroeger waren al deze werkzaamheden verdeeld over meerdere medebroeders, maar het aantal mensen dat hierbij nu nog inzetbaar is, is geslonken tot een kleine groep.

Wiskunde

De werkzaamheden die frater Isidorus verrichtte in zijn arbeidzame leven betroffen het docent zijn op de kweekschool in Hilversum. Frater Isidorus Nieland is namelijk doctorandus in de filosofie van de wiskunde, met wiskunde en natuurkunde (en daarnaast de bevoegdheid voor het geven van sterrenkunde).

Na de kweekschool studeerde hij wiskunde en het bleek dat hij daarvoor een enorme aanleg bezat. Met verdere studies behaalde hij alle diploma's op zijn vakgebied. Hij was bijna klaar met zijn doctoraal studie, toen zijn mentor kwam te overlijden en hij niet kon afstuderen. Hij had echter in dit vak een naam opgebouwd die hem zelfs geschikt maakte voor een functie in Brussel. Maar hiervoor heeft hij bedankt vanwege zijn kloosterling-zijn.

Leefregel voor kloosterlingen

Wij gaan het nu even hebben over de constituties voor religieuzen. Hierin heeft Isidorus heel wat werk verricht met onderzoek, bestudering van regels en bestudering van de Codex, het Wetboek van Kerkelijk Recht.

Zo heeft hij onder andere jarenlang gewerkt in Koru in Kenia, waar hij voor de jonge Keniaanse broedercongregatie Brothers of Our Lady of Perpetual Help (de Broeders van O.L.Vrouw van Altijddurende Bijstand) het spirituele deel van hun Leefregel opstelde en vervolgens ook nog hun Constituties overeenkomstig alle regels en richtlijnen van het Vaticaan. Dit laatste overigens op speciaal verzoek van de oprichter van deze broedercongregatie, mgr. Zaccheus Okoth.

Aartsbisschop Okoth van Kisumu

Op woensdag 22 april jl. kwam onverwacht Aartsbisschop Zaccheus Okoth uit Kisumu op bezoek bij de fraters. Hij was op audiëntie geweest in Rome bij de paus en wilde de fraters met een bezoek vereren. Hij vertelde Frater Isidorus dat de regel voor religieuzen, die hij bij de broeders had voorbereid en geïntroduceerd, hem heel goede

diensten heeft en had bewezen en dat hij er erg blij mee was. Toen frater Isidorus eens met de bisschop in een vergadering zat en al de uitwerkingen zag die daarbij hoorden, vroeg hij aan de bisschop: "Moet dit er allemaal in komen te staan?" "Ja," antwoordde de bisschop, "Ik vind het mooi; het moet toch ergens vermeld worden." Het ging hier over de bladzijdenlange

uitweidingen bij het probleem van uittredingen voor zover er juridische aspecten bij te pas kwamen. Voor de bisschop was het interessant, maar voor de broeders nu niet bepaald bemoedigend. Gelukkig was een parochiepriester zo wijs om de bisschop aan te raden dat soort reglementen uit de constituties te houden. Toch heeft Isidorus bij elk artikel van onze constituties de vindplaatsen en de relevante artikelen uit de codex in een overzicht vermeld.

De bisschop was erg geïnteresseerd in de oud-Kenia-gangers zoals de fraters Isidorus, Jan Smit en anderen. Ook bezocht hij het graf van frater Vitalis op het kerkhof.

Bedevoarten

Ten slotte zijn nog vermeldenswaard de bedevaarten naar Mariaplatsen die Isidorus heeft gemaakt. De afgelopen jaren is frater Isidorus in meerdere plaatsen geweest om Maria met een bezoek te vereren. Hij was in Lourdes, maar ook in Rome en eendaags gaat hij met de Nederlandse Bedevaartorganisatie een bezoek brengen aan de zwarte Madonna van Czestochowa in Polen. Deze bedevaart is gepland voor de eerste week van juni. Ondanks zijn gevorderde leeftijd wil hij zijn tijd nog steeds functioneel besteden. Frater Isidorus, ik wens je nog een mooie en goede tijd toe in onze gemeenschap. Dank voor alles dat je nog voor ons doet en veel heil en zegen in je verdere leven. Dank voor ons gesprek.

Frater David Mullink

KORT NIEUWS

- Op 26 en 27 maart vond het Buitengewoon Provinciaal Zakenkapittel plaats in het St.-Jozefhuis in De Bilt. Tijdens dit kapittel werden ook de fraters gekozen die deel gaan nemen aan het Algemeen Zakenkapittel, dat in september gehouden wordt in Indonesië. Het zijn de fraters Leo Ruitenbergh, Hans Wennekes, Erik Lundgren en Johan Brummelhuis.
- In verband met bovengenoemd kapittel verbleef frater Hans Wennekes in Nederland. Op 3 april keerde hij terug naar Kenia.
- Het provinciaal bestuur was op maandag 13 april te gast bij Casella in Hilversum voor de jaarlijkse 'heidag'. Op informele wijze werd met elkaar gesproken over een aantal actuele zaken. Het werd ervaren als een goede dag.
- De klok bij het kerkhof waar in de vorige aflevering melding van werd gemaakt, is dusdanig hersteld, dat ontvreemding niet meer kan voorkomen. Hij functioneert weer als vanouds.
- De fraters Henk Huirne, Wilfried van der Poll en Wim Versteeg hebben een staaroperatie ondergaan. Bij eerstgenoemde niet helemaal tot tevredenheid, maar door een medische ingreep kan men alsnog spreken van een succes.
- Frater David Mullink is gedoterd in het Diakonesenhuis in Utrecht. Met hem hopen wij dat de ingreep verbetering teweeg brengt.
- Frater Willibrordus kwam met zijn fiets lelijk ten val op een stoeprand. Hij moest twee nachtes in het ziekenhuis verblijven. De schade: een behoorlijke hoofdwond en een beschadigde arm en pols.
- Het Provinciaal Bestuur Indonesië heeft een team samengesteld met als doel onze congregatie en haar werken op scholen te introduceren. Hopelijk kunnen deze promotieactiviteiten bij jonge mensen interesse wekken voor het kloosterleven, in het bijzonder voor onze congregatie.
- Broeder Joris v.d. Zandt is op 15 mei vertrokken uit De Bilt. Hij is dusdanig hersteld dat hij weer spoedig hoopt terug te keren naar zijn missiegebied op de Samoa-eilanden.
- Overigens is de heer Chris Blom na een periode van revalidatie ook weer teruggekeerd naar huis.
- Op 22 april kwam er in het fraterhuis in De Bilt onverwacht bezoek. Mgr. Zaccheus Okoth, aartsbisschop van Kisumu, kwam even op de thee. Met de fraters die in Kenia gewerkt hebben, werden oude herinneringen opgehaald en werd gesproken over de huidige situatie in Kenia. Op zijn verzoek bracht hij nog een bezoek aan het kerkhof om het graf van frater Vitalis Smeulders te bezoeken.
- Op 30 mei hebben 3 fraters in Indonesië hun altijd-durende gelofte afgelegd in Sumba. Familie, vele gasten waren daarbij aanwezig.
- Mogelijk herinnert u zich uit vorige jaren dat een moeder eend in de binnentuin van het fraterhuis in De Bilt haar eieren legde en we konden genieten van haar jongen. Dit genieten was echter van korte duur. Elke dag sneuvelde er wel een eendje zodat na een week moeder alleen achterbleef. Dit jaar heeft zich een grote verandering voorgedaan. Van de tien eendjes zijn er zes overgebleven. Ze zijn inmiddels zo groot geworden dat ze niet meer meegenomen kunnen worden door kraai of ekster. Kortom: langer genieten van hun aanwezigheid.

Frater Wim Versteeg

ONS GEBED WORDT GEVRAAGD VOOR DE VOLGENDE DIERBARE OVERLEDENEN:

- 01 – 03 – 2015 Mevrouw Mary van der Bosch, in de leeftijd van 77 jaar, te Hazerswoude – Rijndijk.
Schoonzus van frater Norberto Moons z.g.
- 17 – 04 – 2015 De heer Bert Smit, in de leeftijd van 90 jaar, te Utrecht.
Broer van frater Jan Smit z.g.
- 19 – 05 – 2015 De heer Henricus Josephus (Henk) Voets, in de leeftijd van 88 jaar, te Etten-Leur.
Zwager van frater Ben Zengerink z.g.
- 23 – 05 – 2015 Frater Johannes Wilhelmus (Jan) Smit, in de leeftijd van 80 jaar, te De Bilt.

Ter nagedachtenis aan frater Jan zal in de volgende Onder Ons een In Memoriam worden opgenomen

*AL WORDT MIJN LICHAAM OOK AFGEBROKEN,
AL STERFT MIJN HART,
GIJ ZIJT MIJN ROTS, MIJN GOD,
DE TOEKOMST DIE MIJ WACHT.*

(PSALM 73)

frater David Mullink

MEDE-LEVEN MET PIN

WAARSCHIJNLIJK EEN ENIGSZINS CRYPTISCHE TITEL VOOR EEN ARTIKEL, MAAR HIER VOLGT DE UITLEG.

De Nederlandse religieuzen geloven in een wereld waarin mensen tot hun recht komen. Dat proberen ze onder andere gestalte te geven met financiële steun aan activiteiten in kerk en samenleving.

De KNR, de Konferentie Nederlandse Religieuzen heeft om die reden een commissie met de naam PIN, een afkorting die staat voor Projecten in Nederland.

Namens de religieuzen ondersteunt de commissie PIN projecten die passen bij de inspiratie van de religieuzen. Maar dat betekent niet dat alleen geld gegeven wordt aan 'gelovige' projecten. Veel projecten hebben zelfs niets met de kerk te maken. Het betekent wel dat gezocht wordt naar projecten met een inspiratie die religieuzen herkennen. Simpel gezegd: PIN betaalt mee aan projecten die religieuzen hadden kunnen aanpakken. Er wordt aansluiting gezocht bij de manier waarop religieuzen zelf steeds hebben gewerkt op allerlei plaatsen in de samenleving. En er wordt gezocht naar vernieuwende projecten die de samenleving van vandaag beter helpen maken.

Het doel daarbij is eenvoudig: in het voetspoor van duizenden Nederlandse zusters, broeders, fraters en paters wil PIN helpen goed te doen in onze samenleving, met speciale aandacht voor de kwetsbaarste mensen.

Ieder jaar zeggen dan ook religieuze instituten, waaronder de Fraters van Utrecht, een bedrag toe

aan de commissie, die het aldus toegezegde geld zal verdelen over projecten.

De PIN heeft namelijk als opdracht verzoeken om financiële ondersteuning van projecten met pastorale en/of welzijn bevorderende doeleinden op hun inhoudelijke en structurele merites te beoordelen.

Na een positief besluit over een projectaanvraag, zal de PIN deze aanvraag – met een eigen gemotiveerd advies – voorleggen aan een aantal religieuze instituten met het verzoek om vanuit hun toezegging een concrete bijdrage te geven voor het project.

Bij de beoordeling van aanvragen gaat de commissie niet over één nacht ijs. In grote lijnen wordt uitgegaan van twee hoofdvoorwaarden. Het moet gaan om kerkelijke projecten die op een vernieuwende manier de christelijke boodschap vormgeven, met name op lokaal niveau, en verder moet het gaan om sociaal-maatschappelijke projecten die structureel meehelpen aan verbetering van het leven van kwetsbare of gemarginaliseerde mensen.

Rekening wordt vanzelfsprekend ook gehouden met de wijze, waarop religieuzen vanuit een eigen identiteit bepaalde ontwikkelingen in kerk en maatschappij waarderen.

Aanvullende voorwaarden voor ondersteuning van een project door de PIN zijn onder andere dat een project te maken moet hebben

met waarden die in het Evangelie een centrale rol spelen: vrede, gerechtigheid en verzoening en dat het project het zelfbewustzijn en de zelfstandigheid van de betrokkenen moet versterken. Dat een project gedragen wordt door een groep met rechtspersoonlijkheid en niet door een persoon en een bredere uitstraling heeft dan alleen naar de primaire doelgroep. Het project moet bij voorkeur in de startfase verkeren, zodat het na hulp van de PIN in het allereerste begin, op redelijk korte termijn zelfstandig verder kan zowel qua mankracht als qua financiën. Schuldsanering, fondsvorming en aankoop onroerend goed, om er een paar te noemen, komen dus beslist niet in aanmerking.

Er wordt dus zorgvuldig omgegaan zowel met de geldvrager als de geldverstrekker, zelfs al vraagt dit soms wat inventiviteit want in kerk en maatschappij doen zich nu eenmaal ook regelmatig verschijnselen en problematieken voor, die niet zonder meer binnen vertrouwde kaders vallen.

Zoals in het begin van dit artikel al even gezegd, participeren ook de Fraters van Utrecht in de PIN. Frater Leo Ruitenbergh in persoon, want hij is lid van de commissie, maar ook het Provinciaal Bestuur Nederland laat zich niet onbetuigd, want dit stelt namens de congregatie jaarlijks een flink bedrag ter beschikking.

De vijf PIN-projecten waar de fraters het afgelopen jaar aan bijdroegen, willen we even nader voor u voor het voetlicht brengen.

De eerste betrof een stichting in Noord-Holland, die al 55 jaar lang, het hele jaar door 24 uur per dag bereikbaar is voor mensen die in geestelijke nood verkeren en behoefte hebben aan een vertrouwelijk gesprek of informatie. Op jaarbasis gaat het om ruim 40.000 bellers.

Het werk wordt grotendeels gedaan door zo'n 150 (oudere) vrijwilligers, die dus ook 's avonds en 's nachts werken, veelal vanuit huis. Om dit beter mogelijk te maken en op telefoonkosten te besparen, wilde men een Voip-telefoonnetwerk installeren waarop alle toestellen kunnen worden aangesloten, hetgeen echter op dit moment niet uit de gewone exploitatie betaald kan worden.

Het tweede project is van een door jongeren opgezette werkgroep die in Utrecht, Flevoland en de Noord-Oostpolder bijeenkomsten, gesprekken en theater organiseert voor jongeren die met rouwverwerking te maken hebben. Doel van het

project is overdracht van ervaringen en het scheppen van contactmogelijkheden voor en door jongeren waarbij herkenning, lotgenootschap en expressie centraal staan.

Het derde project betreft een stichting uit Den Bosch die als programma heeft het inspireren, motiveren en activeren van jongeren om zich in te zetten voor een meer humane en rechtvaardige wereld. Jongeren krijgen de gelegenheid om na een voorbereidingstijd in Nederland

enkele maanden begeleid deel te nemen aan een ontwikkelingsproject in Afrika, Azië of Latijns-Amerika.

Na terugkomst worden ze in de gelegenheid gesteld hun ervaringen met anderen te delen. Jongeren krijgen zo een waardevolle kans een ingrijpende ervaring op te doen in mondiale solidariteit. Er is inmiddels een groot netwerk opgebouwd van partners in Nederland en daarbuiten.

Nummer vier in de rij is een stichting met een inloophuis in Deventer voor mensen die aandacht of een helpende hand nodig hebben. Het gaat om mensen aan de rand van de samenleving of tussen wal en

schip zijn geraakt. Vaak zijn zij daklozen, psychiatrische patiënten, verslaafden of mensen met grote financiële problemen. Ook vluchtelingen of anderen die het alleen niet redden kunnen een beroep doen op de stichting. Vaak wordt doorverwezen naar professionele instanties.

Het laatste project behelst de ondersteuning van wetenschappelijke instituten voor theologie, samenleving en oosters christendom. Het onderzoek van deze instituten in samenwerking met universiteiten is wetenschappelijk verantwoord en wordt vertaald naar een breed publiek en/of beleidsadviezen. De drie betreffende instituten zijn goed op weg zelfstandige financiering te realiseren maar hebben op dit moment nog hulp nodig.

De Commissie PIN adviseerde in alle gevallen positief; de projecten voorzien in een behoefte, dragen op een veelheid van terreinen bij aan verbetering van de samenleving en zijn een inspiratie voor de toekomst.

U ziet, er gebeurt vanuit de religieuze gemeenschappen nog veel goeds, wellicht veel meer dan wij ons vaak realiseren.

Adri Vergeer

BERICHT UIT LODWAR

Meestal schrijft frater Hans Wennekes onder deze titel zijn bijdragen voor Onder Ons. Dit keer echter zijn het twee jongeren van Nadirkonyen die aan het woord komen. Hun verhalen spreken voor zich.

Ik heet Joseph Lokutoi, ben 16 jaar en geboren in Njoro Nakuru County. Ik ben de oudste in ons gezin en heb één broertje. Ik groeide op bij mijn ouders tot het moment dat ik naar de kleuterschool ging toen mijn ouders gingen scheiden. Ik bleef bij mijn vader, mijn broertje bleef bij mijn moeder omdat hij nog de borst kreeg.

Mijn vader die werkte als bewaker, trouwde later met een nieuwe vrouw. Mijn stiefmoeder hield van mij en deed alles wat een moeder voor een zoon kon doen. In die tijd dacht ik niet eens aan mijn eigen moeder omdat er goed voor me gezorgd werd.

Maar alles veranderde na twee maanden toen mijn stiefmoeder mij begon te mishandelen. Ik werd geslagen, kreeg geen eten en werd zelfs tot op zekere hoogte neergezet als een dief die haar geld stal. Dit leidde ertoe dat mijn vader me ook ging haten en me ging zien als de vijand die hij zonder enige

reden af kon ranselen.

Deze thuissituatie deed me twee maanden later weglopen van huis. Ik leefde in de straten van Nakuru, waar het leven frustrerender en hard werd. Ik moest varkens wasen en voeren voordat ik zelf iets te eten kreeg. Ik bracht heel wat nachten door in de kou. Veranda's voor winkels waren iedere nacht mijn slaapkamer.

Ik bleef op straat tot ik na een jaar besloot terug te gaan naar huis. Mijn vader onthaalde me als de verloren zoon, vergaf me en verwelkomde me thuis. Ik werd teruggebracht naar school en werd niet meer mishandeld. Ik vervolgde mijn onderwijs tot 2007 tot ik in de vierde klas zat en mijn droom voor een goede opleiding en piloot te worden vernietigd werd. Het was verkiezingsjaar in Kenia. Overal in het land waren er botsingen. Mensen stierven, maar God wilde dat wij overleefden en terecht kwamen in een vluchtelingenkamp. Twee

jaar lang werd het vluchtelingenkamp van Kakuma ons thuis; toen kwam mijn vader om bij een auto-ongeluk. Ik was kapot en voelde de deur van hoop voor me dichtgeslagen. Alleen op de wereld, met nie-

mand om mijn toevlucht toe te nemen, kwam ik weer op straat terecht. Dat onze Heer Jezus Christus altijd over zijn kinderen waakt, geloofde ik niet meer.

Het Nadirkonyen Programma voor Straatkinderen en Uitgebuite Kinderen redde me in 2010. Ik vond een nieuwe familie, broers en zussen. Ik voelde dat er weer van me gehouden werd en voor me gezorgd werd. In het centrum werd voorzien in de basisbehoeften die me ontbraken toen ik op straat leefde. Ik had genoeg te eten, kleren om te dragen en natuurlijk een warm bed om elke koude nacht in te slapen. Ik kreeg weer hoop en mijn droom kwam weer tot leven toen ik weer naar school ging. Eindelijk, zei ik tot mezelf, is er weer licht aan het eind van de tunnel.

Ik kon naar school door de ondersteuning van het Nadirkonyen Programma, de Vrienden van Nadirkonyen en andere weldoeners. Ik studeer nu aan de St.-Leo Middelbare School en werk hard om mijn droom te verwezenlijken.

Ook de jongere kinderen van de Nadirkonyen-familie zouden graag hun dromen werkelijkheid zien worden en vooraanstaande mensen in de maatschappij worden. Dat kan met opleiding allemaal bereikt worden. Help ons alstublieft onze dromen te realiseren.

*Hartelijke groeten van
Joseph Lotukoi.*

De tweede jongeman die aan het woord komt heet Joseph Ekidor Lotoot. Hij schrijft:

Het leven op zich is een interessante reis met uiteenlopende bestemmingen in de verschillende stadia van iemands leven en je weet zelden of nooit waar het leven je brengen zal. Maar God schiep ieder van ons met een doel.

De reis naar mijn bestemming begon lang geleden, op donderdag 4 juli 2002, toen ik ingeschreven werd bij het Nadirkonyen Programma voor Straatkinderen en Uitgebuite Kinderen. Mijn toekomst begon zich voor me te ontvouwen. Ik zat toen in de vijfde klas van de Nakwamekwi-basisschool. Na zes maanden in het centrum ging ik in 2003 terug naar die basisschool, waar ik dezelfde klas nog eens overdeed.

Het thuis-scenario was anders dan dat in het centrum, waar voedsel en andere materialen goed voorhanden waren. Samen met mijn broertjes en zusjes werd ik thuis opgevoed door mijn vader. Mijn slechtste ervaringen waren mijn opvoeding door een stiefmoeder en het drinkgedrag van mijn vader. Die maakten ons bestaan een uitdaging, die soms levensbedreigend was. Ik had daardoor geleerd voor mezelf te zorgen. Mijn broertje en ik gebruikten samen ons talent om kralen en sieraden te maken zoals ringen, kettingen, hoofdbanden en riemversieringen. We verkochten deze op straat in Lodwar, enkel en alleen om aan het eind van de dag eten op tafel te hebben of kleren te kunnen kopen. Ook verkochten we eieren, donuts en noten. Maar al schuimden we de straten af om in ons levensonderhoud te voorzien, we gaven toch een evenredig deel

van onze aandacht aan school. In 2006 haalde ik dan ook met 305 uit 500 punten mijn KCPE (Kenya Certificate of Primary Education) oftewel mijn toelatingsexamen voor de middelbare school. Hiermee kon ik naar een college. Het jaar daarop ging ik dan ook naar de St.-Kevins middelbare school die ik in 2010 verliet.

Toen maakte ik het uiteenvallen van ons gezin mee; mijn jongere broer kon de harde omstandigheden thuis niet langer aan, hij ging van school af en probeerde 'een leven in Kenia' met mijn moeder die ik niet meer gezien had sinds haar scheiding van mijn vader in 1999. Maar de toekomst van ons gezin ging mij ter harte. Ik voelde me nog steeds aangemoedigd door wat de heer Geoffrey Kaituko van de Turkana County Vergadering gezegd had toen hij in 2005 onze school bezocht: "Opleiding is de enige ontsnappingsroute." Steun waren ook de populaire aanhalingen van Nelson Mandela: "Opleiding is het sterkste wapen tegen armoede" en "Opleiding is de enige manier waarop de zoon van een rijk man kan dineren aan dezelfde tafel als de zoon van een arm man." Ik hield me aan deze citaten.

Na de middelbare school volgde ik van 2011 tot 2013 een cursus maatschappelijke ontwikkeling. Mijn vakanties gebruikte ik om in het centrum te helpen en in het bureau van de kinderbescherming van het Diocees Lodwar, als carrière-ondersteuning. Dit leidde tot een baan in het vluchtelingenkamp in Kakuma bij een internationale organisatie, de Lutherse Wereldfederatie. Net van school was het een godsgeschenk om in een multi-

Alexius

nationale gemeenschap als assistent te werken voor de kinderbescherming. De baan hielp om ons gezin bijeen te houden. Mijn moeder kon na 14 jaar onzekerheid weer naar huis komen. Ik betaal de schoolgelden voor mijn broers en zussen.

Ten slotte wil ik de gemeenschap van Nadirkonyen oprecht bedanken voor alle steun. Het is werkelijk door u dat ik ben wie ik ben vandaag.

Veel dank aan frater Hans Wennekes voor het aannemen van de uitdaging hoop te geven aan de kinderen van Lodwar. In dezelfde mate dank ik frater Alexius Luna, die onvermoeibaar hart heeft voor de behoeftige kinderen.

En dank aan de sponsors van Nadirkonyen die veel mogelijk hebben gemaakt.

Tot mijn mede-begunstigden in het centrum wil ik zeggen: werk hard om de vruchten te plukken van deze kans. Zij is een voorrecht, geen recht, maak er gebruik van zoveel als je kunt.

Ik zal altijd trots zijn op het centrum, want zonder het centrum zou ik niet degene zijn die ik nu ben.

Als ik dit persoonlijke succesverhaal vertel, kan ik mijn tranen van vreugde gewoon niet tegenhouden. Nogmaals eer aan jou, centrum. Lang leve Nadirkonyen.

KOLOMMETJE

ANGST,

we worden er nogal door beheerst tegenwoordig.

Gevoed door kranten, nieuws en rapportages worden we steeds bang-er lijkt het wel. Interviewers blijven hameren op desastreuze mogelijkheden en gevolgen. Vooruitlopend op oplossingen worden eerst alle meest negatieve scenario's uitgediept; "Ja maar, wat als..."

Een aantal weken geleden kwam ik op de website van de krant Trouw een Bang-O-Meter tegen. Ik heb hem bekeken en ingevuld. Er werd onder meer gepolst of ik bang was voor toekomstige grote voedsel- en drinkwatertekorten, voor opwarming van de aarde, voor toename van het mondiale verschil tussen arm en rijk, voor bedreiging van de sociale zekerheid en banenverlies door globalisering, voor een bedreiging door immigranten van de veiligheid in Nederland, voor het intoleranter worden van de samenleving ten aanzien van minderheden, voor de invloed van de Europese Unie, voor een meeslepen van Nederland in de financiële crisis in Zuid-Europa, voor inbrekers, voor praten op straat met een onbekende of voor passeren van hangjongeren, voor op straat lopen in het donker, voor pinnen als er iemand achter me staat, om mijn familie.

Verder kon je ook nog laten weten of toegeeft aan je angst om de deur open te doen als er 's avonds wordt aangebeld, of je vaak extra controleert of je de deur wel goed op slot hebt gedaan en of je 's nachts altijd een lampje laat branden.

Nou, of ik durf te pinnen uit de muur is nogal iets anders dan of ik me zorgen maak om een familielid dat doodziek is. Of ik 's nacht een lampje laat branden verschilt toch wel behoorlijk van mijn angst voor opwarming van de aarde. Worden met dergelijke enquêtes angsten niet juist gecultiveerd? En wat doe je met de uitslag? Maar we trillen als een juffershondje, zitten in de rats en sterven duizend doden.

We zijn bang voor ons hachje, zitten in de piepzak en houden ons hart vast. En dat alles terwijl angst een slechte raadgever is en een kat in nood rare sprongen maakt. Angst maakt ons onzeker. We weten niet meer wat we moeten doen en schieten daardoor soms in paniekreacties.

Angst is er de oorzaak van dat we onze dromen en idealen uit het oog verliezen.

Maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat onze angst vaak gevoed wordt door een gebrek aan inzicht. We overzien niet waarom dingen gebeuren en reageren vanuit onze eigen bange, westerse, nationale denkbeelden.

Je hoeft hierbij alleen maar te denken aan 9/11, Afghanistan, Irak, Oekraïne en de Middellandse Zee en aan de (politieke) reacties daarop. Natuurlijk, er zijn geen gemakkelijke oplossingen, maar wat ontbreekt zijn richting, planning, inventiviteit, dromen, geloof en vertrouwen.

Dit alles doet me opeens ook denken aan het lied 'Imagine' dat John Lennon zong in 1971. Ik heb het voor u vertaald als:

"Stel je eens voor"

*Stel je eens voor dat er geen hemel is
Het is makkelijk als je het probeert
Geen hel onder ons*

*Boven ons alleen de lucht
Stel je alle mensen eens voor
Levend voor de dag van vandaag*

*Stel je voor dat er geen landen zijn
Dat is niet moeilijk te doen
Niets om voor te doden of te sterven
Ook niet voor een godsdienst
Stel je alle mensen eens voor
Hun leven levend in vrede*

*Stel je eens voor: geen bezittingen
Ik vraag me af of je dat kunt
Geen noodzaak voor hebzucht of
honger
Een broederschap van mensen
Stel je alle mensen eens voor
De hele wereld delend*

*Je kunt zeggen dat ik een dromer ben
Maar ik ben niet de enige
Ik hoop dat je je ooit bij ons aansluit
En alle mensen van deze wereld één
zullen zijn...*

Ik vind het een mooie tekst al is hij inmiddels 44 jaar oud. Hij voert mij van leeg en ik-gericht naar de bede van Jezus: "Vader, laat hen allen één zijn." Dromen en idealen geven hoop en perspectief.

En we moeten toch in staat zijn met zijn allen deze wereld een beetje meer hemel en een beetje minder hel te laten zijn?

Fleur

FINANCIËLE VERANTWOORDING

GIFTEN TOT JUNI 2015

VOOR ONDER ONS:

MAART

30	T.W.	€ 10,-
	G.J.R.E.	€ 10,-
31	M.G.J.O.	€ 30,-
	G.M.F.	€ 30,-
	G.C.H.M.V.	€ 50,-

APRIL

1	A.M.B.	€ 25,-
2	J.J.A.v B.	€ 15,-
	H.A.vd L.	€ 15,-
7	A.P.H.M.	€ 100,-
8	Th.J.S.	€ 20,-
	C.L.F.	€ 20,-
	C.L.B.	€ 30,-
	A.C.v M.	€ 30,-
10	A.A.	€ 25,-
17	J.H.	€ 25,-
23	J.B.H.M.	€ 50,-
27	H.M.K.	€ 25,-
28	A.K.	€ 15,-

MEI

4	A.B.M.TH.VU	€ 15,-
14	E.J.B.	€ 40,-
22	J.C.V.	€ 25,-

VOOR FRATER HANS WENNEKES

APRIL

27	H.M.K.	€ 40,-
----	--------	--------

MEI

14	E.J.B.	€ 100,-
29	C.L.B.	€ 100,-

NADIRKONYEN

De kinderen danken u voor uw grandioze hulp.

Als ze de capaciteiten hebben, mag ieder doorstuderen.

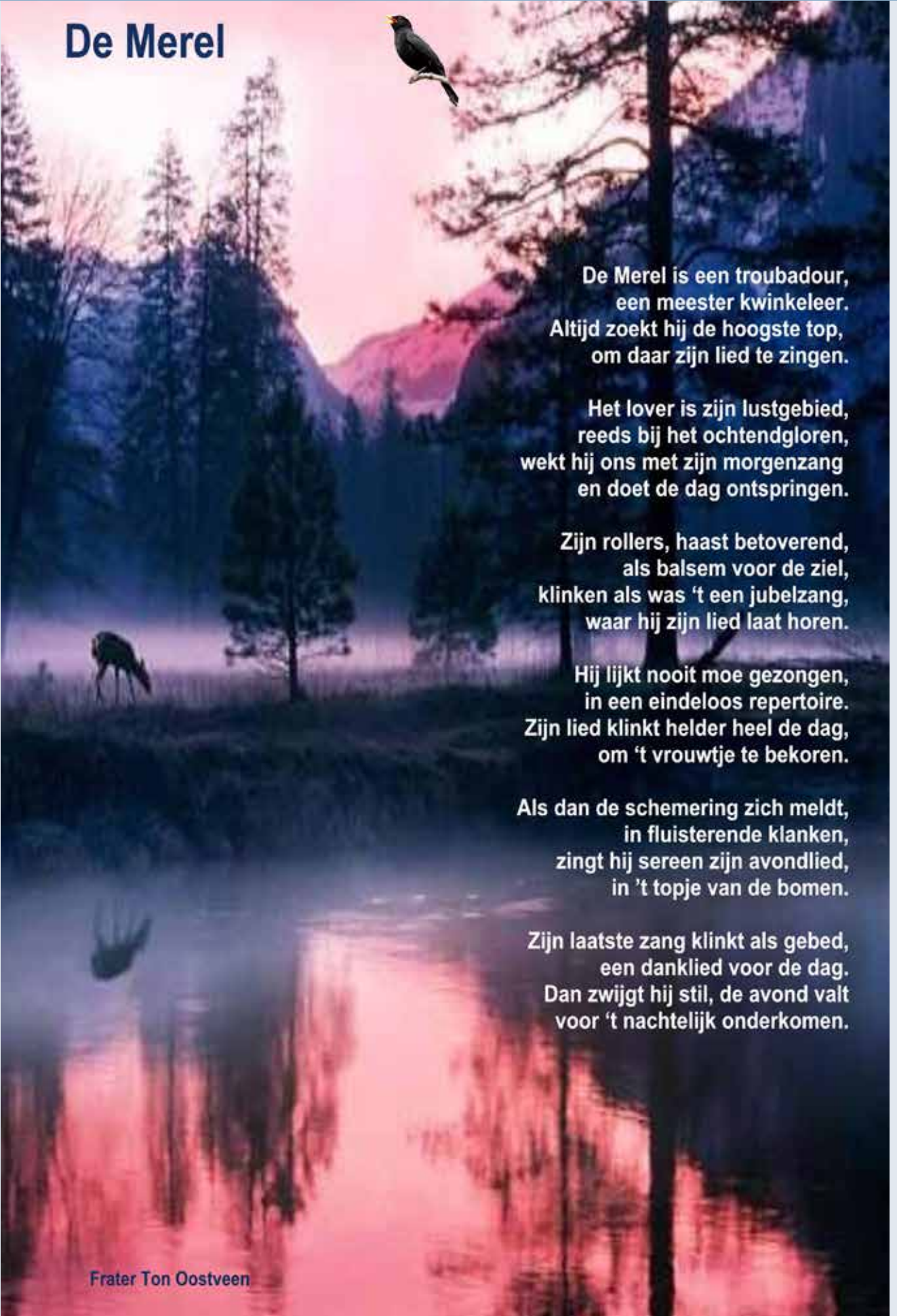
Nu zijn er 6 in een universiteit.

Lodwar - Kenya
April 2015

Dank voor uw welkome giften,

Fr. Wim Janssen adm.

De Merel

De Merel is een troubadour,
een meester kwinkelaar.
Altijd zoekt hij de hoogste top,
om daar zijn lied te zingen.

Het lover is zijn lustgebied,
reeds bij het ochtendgloren,
wekt hij ons met zijn morgenzang
en doet de dag ontspringen.

Zijn rollers, haast betoverend,
als balsem voor de ziel,
klinken als was 't een jubelzang,
waar hij zijn lied laat horen.

Hij lijkt nooit moe gezongen,
in een eindeloos repertoire.
Zijn lied klinkt helder heel de dag,
om 't vrouwtje te bekoren.

Als dan de schemering zich meldt,
in fluisterende klanken,
zingt hij sereen zijn avondlied,
in 't topje van de bomen.

Zijn laatste zang klinkt als gebed,
een danklied voor de dag.
Dan zwijgt hij stil, de avond valt
voor 't nachtelijk onderkomen.

Frater Ton Oostveen